

De Helse Creaties boek één
De IJzeren Engel

DE HELSE CREATIES

• Boek één •

De IJzeren Engel

CASSANDRA CLARE

Vertaald door Lia Belt

moon

Oorspronkelijke titel: *Infernal Devices – Clockwork Angel*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2010
© Cassandra Clare, 2010
© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2015
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015
© Omslagfoto: Cliff Nielsen
Omslagontwerp: Baqup
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2655 1
ISBN 978 90 488 2656 8 (e-book)
NUR 285/334

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jim en Kate

Het lied van de Theems

*Een hint van zout glipt binnen en de rivier rijst op,
verdonkerend tot de kleur van thee,
aanzwellend naar het groen.*

*Boven de oevers kletteren en draaien
de nokken en raderen van monsterlijke machines,
de geest vanbinnen verdwijnt in de spoelen,
fluistert mysteries.*

*Elk gouden nokje heeft tanden,
elk groot rad beweegt een paar handen
die het water uit de rivier scheppen,
het verslinden, het in stoom omzetten,
de grote machine overhalen te draaien
op de kracht van verstuiwend water.*

Rustig rijst het getijde en corrumpeert het mechanisme.

*Zout, roest en slib
vertragen de tandwielen.*

*Beneden op de oevers
zwaaien de ijzeren tanks in hun klampen
met het gedreun van gigantische klokken,
van trommels en kanonnen
die roepen in een taal van donder,
en de rivier rolt eronder.*

– Elka Cloke

Proloog

Londen, april 1878

De demon ontplofte in een wolk van wondvocht en ingewanden.

William Herondale rukte zijn dolk terug, maar het was te laat. Het stroperige, zure demonenbloed begon het glanzende lemmet al aan te vreten. Vloekend gooide hij zijn wapen opzij; het belandde in een smerige plas en bleef smeulen als een opgebrande lucifer. De demon zelf was natuurlijk verdwenen, terugverbannen naar de helse wereld waar hij vandaan was gekomen, maar er was een puinhoop achtergebleven.

‘Jem!’ riep Will terwijl hij zich omdraaide. ‘Waar ben je? Heb je dat gezien? Met één steek dood! Niet slecht, hè?’

Maar er kwam geen reactie op Wills roep. Net nog had zijn partner op de vochtige, kronkelige straat achter hem gestaan om hem rugdekking te geven, dat wist Will zeker, maar nu stond hij alleen in de schaduwen. Hij fronste verstoord zijn voorhoofd; uitsloverij was een stuk minder leuk als Jem er niet bij was om het te zien. Achter hem versmalde de straat tot een doorgang naar het zwarte, kolkende water van de rivier de Theems in de verte. Door de opening zag Will de donkere omtrekken van aangelegde schepen, een woud van masten dat deed denken aan een herfstachtige boomgaard. Jem was nergens te zien; misschien was hij teruggegaan naar Narrow Street, waar de verlichting beter was. Will haalde zijn schouders op en liep terug in de richting waar hij vandaan was gekomen.

Narrow Street doorsneed Limehouse, een straat tussen de rivierhavens en de opeengepakte, armoedige woningen die zich westwaarts naar Whitechapel uitspreidden. Narrow Street was smal, zoals de naam al aangaf, en er stonden pakhuizen en scheve houten gebouwen. Op het ogenblik was de straat verlaten; zelfs de dronken mannen die de Grapes verderop uit waren gestrompeld, hadden al ergens een plek gezocht om hun roes uit te slapen. Will hield van Limehouse, van het idee dat hij er op het randje van de wereld stond. Hier vertrokken elke dag schepen naar onvoorstelbaar verre havens. Het was een wijk waar veel zeelui rondhingen en daardoor waren er vele gokhuizen, opiumkits en bordelen te vinden, en dat kon ook geen kwaad. Je verloor jezelf gemakkelijk op een plek als deze. Will stoorde zich niet eens aan de geuren die hier hingen: rook, touwen, teer en vreemde specerijen, vermengd met de stank van het water van de Theems.

Terwijl Will langs de verlaten straat keek, wreef hij met de mouw van zijn jas over zijn gezicht om het demonenbloed er af te vegen, want het prikte en brandde op zijn huid. Er kwamen groene en zwarte vlekken op zijn mouw te zitten. Hij zag een snee in de rug van zijn hand, een vrij diepe; hij kon wel een genezende rune gebruiken, het liefst een van Charlotte. Zij was heel goed in het tekenen van *iratzes*.

Een gedaante maakte zich los uit de schaduwen en kwam naar hem toe. Will stapte naar voren, maar toen aarzelde hij. Dat was niet Jem, maar een aardse politiemannet met een klok-vormige helm, een dikke overjas en een onzeker gezicht. Hij staarde naar Will, of eigenlijk door hem heen. Will was dan wel gewend geraakt aan onzichtbaarheidsrunen, het bleef toch vreemd wanneer mensen dwars door hem heen keken. Hij kreeg plotseling de neiging om de wapenstok van de agent af te pakken – het zou grappig zijn om te zien hoe de man in paniek om zich heen speurde en zich afvroeg waar het ding was gebleven – maar Jem had hem al vaker voor zoiets op zijn kop gege-

ven. Hoewel Will nooit echt begreep wat Jems bezwaren tegen zulke grappen waren, was het niet de moeite waard om hem boos te maken.

De politieman liep schouderophalend en knipperend met zijn ogen langs. Hij schudde zijn hoofd en mompelde iets over stoppen met drinken voordat hij dingen zou gaan zien die er niet waren.

Toen hij weg was, verhief Will zijn stem: 'James Carstairs! Jem! Waar ben je, ontrouwe rotzak?'

Deze keer kreeg hij uit de verte een reactie. 'Hier. Volg het heksenlicht.'

Will liep in de richting waar hij Jems stem had gehoord, een donkere opening tussen twee pakhuizen. In de schaduwen was een zachte gloed zichtbaar, als een rondschietend dwaallichtje. 'Heb je me gehoord? Die shaxdemon dacht dat hij me kon grijpen met die grote klauwen van 'm, maar ik wist hem in de hoek te drukken...'

'Ja, ik heb je gehoord.' De jongeman die aan het begin van de steeg verscheen, was in het lamplicht nog bleker dan normaal, en normaal was hij al heel bleek. Hij droeg geen hoofddeksel, wat onmiddellijk de aandacht vestigde op zijn haar: het had een merkwaardig felle zilveren tint, als een glanzende munt. Zijn ogen hadden diezelfde zilveren kleur en zijn fijne gezicht was hoekig, maar de ietwat schuine stand van zijn ogen gaf de enige aanwijzing over zijn afkomst.

Er zaten donkere vlekken op het voorpand van zijn hemd en zijn handen waren besmeurd met bloed.

Will schrok. 'Je bloedt! Wat is er gebeurd?'

Jem wuifde Wills zorgen weg. 'Dat is niet van mij.' Hij keek even om naar het steegje achter hem. 'Het is van haar.'

Will keek langs zijn vriend naar de dichte schaduwen in de steeg. Achter in de hoek lag iemand op de grond; eerst leek het alleen een schaduw in het donker, maar toen Will beter keek, zag hij de omtrek van een bleke hand en een paar blonde lokken.

‘Een dode vrouw?’ vroeg Will. ‘Een aardse?’

‘Een meisje, eigenlijk. Ze kan niet veel ouder zijn dan veertien.’

Toen Will dat hoorde, begon hij met veel lawaai en misbaar te vloeken. Jem wachtte geduldig tot zijn vriend was uitgeraasd.

‘Waren we nou maar wat eerder gekomen,’ zei Will uiteindelijk. ‘Die smerige demon...’

‘Dat is het merkwaardige. Ik denk niet dat dit het werk van de demon is.’ Jem fronste zijn voorhoofd. ‘Shaxdemonen zijn broedparasieten. Hij zou het slachtoffer meeslepen naar zijn nest om eieren in haar nog levende lichaam te leggen. Maar dit meisje... Ze is met een mes gestoken, meerdere keren. En ik denk ook niet dat het hier is gebeurd, want er ligt niet genoeg bloed in de steeg. Ik denk dat ze ergens anders is belaagd, dat ze zichzelf hierheen heeft gesleept en vervolgens aan haar verwondingen is bezweken.’

‘Maar de shaxdemon...’

‘Nogmaals, ik denk niet dat het de shax was. Maar ik vermoed wel dat de shax voor iets of iemand anders achter haar aan zat.’

‘Shaxdemonen hebben een uitstekende neus,’ gaf Will toe. ‘Ik heb gehoord dat heksenmeesters ze weleens gebruiken om vermiste personen op te sporen. En hij kwam ook merkwaardig doelgericht op me over.’ Hij keek langs Jem naar de meelijwekkend kleine, slappe gedaante in de steeg. ‘Heb je toevallig het wapen gevonden?’

‘Hier.’ Jem haalde iets in een witte zakdoek onder zijn jas vandaan en pakte het uit. ‘Het is een soort misericorde of jachtdolk. Moet je kijken hoe dun dat lemmet is.’

Will pakte het aan. Het lemmet liep in een punt toe en was gebed in een heft van gepolijst bot. Zowel het lemmet als het heft droeg vlekken van geronnen bloed. Fronsend schraapte Will met het vlakke gedeelte van het mes over de ruwe stof van zijn mouw, tot het symbool dat in het lemmet was gebrand zichtbaar werd: twee slangen die in elkaars staart beten en zo een cirkel vormden.

‘Ouroboros.’ Jem boog zich naar voren en staarde naar het mes. ‘Een dubbele. Wat denk je dat dat betekent?’

‘Het einde van de wereld,’ zei Will, die nog steeds met een flauwe glimlach om zijn lippen naar de dolk keek, ‘en het begin.’

Jem fronste zijn voorhoofd. ‘De symboliek snap ik, William. Ik bedoel, wat denk je dat het betekent dat het op dit mes staat?’

De wind van de rivier blies Wills haar voor zijn gezicht, en hij veegde het met een ongeduldig gebaar uit zijn ogen om het mes te bestuderen. ‘Het is een symbool uit de alchemie, niet van heksenmeesters of benedenlingen. Dat wijst meestal op mensen, domme aardsen die denken dat de handel in magie een garantie is voor rijkdom en roem.’

‘En die meestal eindigen als een bergje bloederige vodden in een pentagram.’ Jem klonk grimmig.

‘En die graag rondhangen in de Benedenwereldse delen van onze mooie stad.’ Nadat Will de zakdoek weer zorgvuldig om het mes had gewikkeld, stopte hij het in zijn jaszak. ‘Denk je dat Charlotte mij het onderzoek zal laten doen?’

‘Denk je dat je te vertrouwen bent in de Benedenwereld? Gokhuizen, salons vol magische verdorvenheid, vrouwen van lichte zeden...’

Will glimlachte zoals Lucifer misschien glimlachte, even voordat hij uit de hemel werd verstoten. ‘Zou morgen te vroeg zijn om te beginnen met zoeken, denk je?’

Jem zuchtte. ‘Doe wat je wilt, William. Dat doe je toch altijd.’

Southampton, mei

Tessa kon zich geen tijd herinneren dat ze niet dol was geweest op de mechanische engel. Hij was ooit van haar moeder geweest, die hem tot aan haar dood had gedragen. Daarna had hij in het juwelenkistje van haar moeder gelegen, totdat haar broer Nathaniel hem er op een dag uit haalde om te kijken of hij het nog deed.

De engel was niet groter dan Tessa's pink, een klein popje van ijzer, met opgevouwen bronzen vleugeltjes zo groot als de vleugels van een krekel. Hij had een fijn metalen gezichtje met maanvormige, gesloten oogleden en zijn handen waren over een zwaard voor zijn buik gekruist. Door een dun kettinkje dat onder de vleugels door was gehaald, kon de engel als een hanger om de hals worden gedragen.

Tessa wist zeker dat de ijzeren engel mechanisch was, want als ze hem bij haar oor hield, hoorde ze binnenin het getik van een mechaniek, als het geluid van een horloge. Nate had verrast uitgeroepen dat het nog steeds werkte, na zoveel jaar, en hij had tevergeefs gezocht naar een knopje of schroefje of iets anders waarmee je de engel kon opwinden. Maar er was niets te vinden geweest. Toen had hij schouderophalend de engel aan Tessa gegeven. Vanaf dat moment had ze hem nooit meer afgedaan. Zelfs 's nachts als ze sliep lag de engel op haar borst, en het constante *tiktak, tiktak* was als het kloppen van een tweede hart.

Ze omvatte hem met haar handen terwijl de Main zich tussen de andere enorme stoomschepen door een weg zocht naar een plek in de haven van Southampton. Nate had erop gestaan dat ze naar Southampton kwam in plaats van naar Liverpool, waar de meeste trans-Atlantische stoomboten arriveerden. Hij beweerde dat Southampton een veel aangename plek was om aan te komen, maar Tessa was toch een beetje teleurgesteld bij haar eerste blik op Engeland. Het was somber en grijs. De regen roffelde op de toren van een kerk in de verte, terwijl zwarte rook uit de schoorstenen van de schepen de toch al matgrijze hemel besmeurde. Een menigte mensen in donkere kleding stond met paraplu's op de kade. Tessa speurde naar haar broer, maar de mist en waternevel rondom het schip waren te dicht om veel van de personen op de kade te kunnen zien.

Ze huiverde. De zeewind was koud. In zijn brieven had Nate beweerd dat Londen mooi was, dat elke dag de zon scheen.

Nou, dacht Tessa, hopelijk was het weer daar beter dan hier in Southampton, want ze had geen warmere kleding bij zich dan een wollen sjaal die van tante Harriet was geweest en een paar dunne handschoenen. Ze had de meeste van haar kledingstukken verkocht om de begrafenis van haar tante te betalen, omdat ze wist dat haar broer toch nieuwe voor haar zou kopen als ze eenmaal bij hem in Londen woonde.

Er klonk een kreet. De Main, met zijn glanzende, zwartgeschilderde romp die kletsnat was van de regen, was voor anker gegaan en er ploegden al sleepboten door het kolkende grijze water om bagage en passagiers naar de wal te brengen. De passagiers stroomden het schip af, verlangend naar vaste grond onder hun voeten. Het was zo anders dan hun vertrek uit New York. Daar was de lucht blauw geweest en er had een fanfare gespeeld. Hoewel, ze had daar niemand gehad die haar kwam uitzwaaien, dus dat was ook geen echt vrolijke bedoening geweest.

Tessa trok haar schouders op en sloot zich aan bij de uitstappende passagiers. Regendruppels prikten als ijzige naaldjes in haar wangen en hals en haar handen waren klam en vochtig in haar dunne handschoenen. Toen ze op de kade stond, keek ze gretig om zich heen, op zoek naar een spoor van Nate. Ze had al bijna twee weken geen mens meer gesproken, had zich aan boord van de Main voornamelijk teruggetrokken. Het zou heerlijk zijn om weer met haar broer te kunnen praten.

Hij was er niet. De kade stond vol stapels bagage en allerlei kisten en lading, en zelfs bergen fruit en groenten die lagen te verpieteren in de regen. Verderop werd een stoomboot voorbereid voor vertrek naar Le Havre. Overal liepen doornatte zee-lui rond, die elkaar toeschreeuwden in het Frans. Tessa wilde opzij stappen, maar werd bijna onder de voet gelopen door een sliert passagiers die zich naar de beschutting van het treinstation haastte.

Nate was echter nergens te zien.

‘Bent u juffrouw Gray?’ De stem was vol keelklanken, met

een vet accent. Er was een man voor Tessa verschenen. Hij was lang en droeg een zwierige zwarte jas en een hoge hoed met een rand waarin regenwater bleef staan. Zijn ogen waren merkwaardig bol, bijna uitpuilend als die van een kikker, en zijn huid oogde zo ruw als littekenweefsel. Tessa moest de neiging onderdrukken om achteruit te deinzen. Maar hij kende haar naam, en wie anders hier zou haar naam kennen als het geen bekende van Nate was?

‘Ja?’

‘Uw broer heeft me gestuurd. Volg mij.’

‘Waar is hij?’ wilde Tessa weten, maar de man liep al weg. Hij liep mank, alsof hij nog last had van een oude verwonding. Tessa pakte haar rokken bij elkaar en haastte zich achter hem aan.

Hij zigzagde door de drukte en beende doelgericht voor haar uit. Mensen sprongen voor hem opzij en mompelden over zijn onbeschoftheid terwijl hij zich langs hen drong, en Tessa moest bijna rennen om hem bij te houden. Hij sloeg haaks af bij een stapel kratten en kwam tot stilstand voor een grote, glanzende zwarte koets. Er waren gouden letters op de zijkant geschilderd, maar de regen en mist waren zo dicht dat Tessa ze niet goed kon lezen.

De deur van de koets ging open en een vrouw boog zich naar buiten. Ze droeg een enorme hoed met een pluim, waaronder haar gezicht verborgen ging. ‘Juffrouw Theresa Gray?’

Tessa knikte. De man met de uitpuilende ogen hielp de vrouw uit de koets stappen, en even later werd ze gevolgd door een andere vrouw. Ze openden allebei meteen een paraplu tegen de regen, en toen richtten ze hun blikken op Tessa.

De vrouwen vormden een merkwaardig stel. De een was heel lang en dun, met een mager, geknepen gezicht en kleurloos haar dat ze in een wrong achter op haar hoofd droeg. Ze was gekleed in een jurk van violetkleurige zijde, met nu al hier en daar spatjes van regenwater, en bijpassende violetkleurige

handschoenen. De andere vrouw was klein en mollig, met kleine ogen die diep in hun kassen verzonken lagen; de knalroze handschoenen waar ze haar grote handen in had gepropt, deden ze lijken op gekleurde kattenpootjes.

‘Theresa Gray,’ zei de kleinste van de twee. ‘Wat heerlijk om je eindelijk te ontmoeten. Ik ben mevrouw Black en dit is mijn zus, mevrouw Dark. Je broer heeft ons gevraagd je naar Londen te vergezellen.’

Tessa – nat, koud en onthutst – trok haar vochtige sjaal dicht om zich heen. ‘Ik begrijp het niet. Waar is Nate? Waarom is hij niet zelf gekomen?’

‘Hij werd helaas opgehouden door zaken in Londen. Meneer Mortmain kon hem niet missen. Maar hij heeft wel een briefje voor je meegegeven.’ Mevrouw Black stak een opgerold velletje papier uit, dat nu al vochtig was van de regen.

Tessa pakte het aan en draaide de vrouwen de rug toe om het te lezen. Het was een kort briefje van haar broer, waarin hij zich verontschuldigde omdat hij niet zelf naar de haven kon komen en schreef dat hij mevrouw Black en mevrouw Dark vertrouwde. Hij schreef: *Ik noem ze de Donkere Zusters, Tessie, dat snap je wel, en die naam schijnen ze leuk te vinden!* De dames zouden haar veilig naar zijn huis in Londen brengen. Volgens het briefje waren ze zijn huisbazinnen en vertrouwde vriendinnen, en hij beval hen van harte aan.

Dat gaf de doorslag voor Tessa. Deze brief kwam zeer beslist van Nate. Het was zijn handschrift, en niemand anders noemde haar ooit Tessie. Ze slikte moeizaam, stopte het briefje in haar mouw en draaide zich weer om naar de zusters. ‘Goed,’ zei ze, vechtend tegen haar teleurstelling; ze had zich er zo op verheugd om haar broer weer te zien. ‘Moeten we een drager roepen voor mijn koffer?’

‘Niet nodig, niet nodig.’ Mevrouw Darks vrolijke toon paste totaal niet bij haar geknepen, grauwe gezicht. ‘We hebben al geregeld dat hij vooruit wordt gestuurd.’ Ze knipte met haar

vingers naar de man met de uitpuilende ogen, die zich op de bok van de koets hees, en legde haar hand op Tessa's schouder. 'Kom mee, kind, we gaan die regen uit.'

Terwijl Tessa naar de koets liep, aangespoord door de greep van mevrouw Darks benige vingers, trok de mist op en werd het glanzende gouden logo op de koetsdeur onthuld. De woorden DE PANDEMONIUM CLUB stonden in een ingewikkelde krul om twee slangen heen, die elkaar in de staart beten en zo een cirkel vormden. Tessa fronste haar voorhoofd. 'Wat is dat?'

'Niets waar jij je druk om hoeft te maken.' Mevrouw Black was al ingestapt en had haar rokken over een van de comfortabel uitzierende bankjes uitgespreid. De tegenover elkaar geplaatste koetsbankjes waren bekleed met zacht paars fluweel en voor de ramen hingen gordijntjes met gouden kwastjes. Mevrouw Dark hielp Tessa de koets in en klom achter haar aan. Terwijl Tessa op het bankje ging zitten, trok mevrouw Black de deur achter haar zus dicht en sloot de grijze hemel buiten. Toen ze glimlachte, glansden haar tanden in het schemerdonker alsof ze van metaal waren. 'Maak het je gemakkelijk, Theresa. We hebben een lange rit voor de boeg.'

Tessa legde haar hand op de engel om haar hals en putte troost uit het gestage tikken van het mechaniek terwijl de koets zich in beweging zette.

Zes weken later

I

Het Donkere Huis

Beyond this place of wrath and tear

Looms but the Horror of the shade

– William Ernest Henley, 'Invictus'

'De zusters vragen of u naar hun kamer komt, juffrouw Gray.'

Tessa legde het boek dat ze had zitten lezen op haar nachtkastje en keek op. Miranda stond in de deuropening van haar kamertje. Dat deed ze elke dag op dit tijdstip, en elke dag kwam ze met dezelfde boodschap. Zo meteen zou Tessa haar vragen weg te gaan, en Miranda zou de kamer verlaten. Tien minuten later zou ze terugkomen en hetzelfde nog een keer zeggen. Als Tessa na een paar van dergelijke pogingen niet gehoorzaam meekwam, greep Miranda haar vast en sleepte de schoppende en schreeuwende Tessa de trap af, naar de warme, stinkende kamer waar de Donkere Zusters wachtten.

Zo was het in de eerste week van Tessa's verblijf hier – in het Donkere Huis, zoals ze de plek waar ze gevangen werd gehouden was gaan noemen – elke dag gegaan, totdat Tessa uiteindelijk had beseft dat schreeuwen en schoppen niets uithaalden en verspilde energie waren. Energie die ze waarschijnlijk beter voor andere dingen kon gebruiken.

'Momentje, Miranda,' zei Tessa. De bediende maakte een onhandige kniebuiging, stapte achteruit en trok de deur achter zich dicht.

Tessa stond op en keek om zich heen in de kamer die al zes

weken haar gevangenis was. Hij was klein, met bloemetjes-behang, en sober gemeubileerd. Ze had een eenvoudige tafel met een witkanten kleed erop waar ze haar maaltijden at, een smal messing ledikant, een gebarsten waskom en porseleinen waterkan, de vensterbank waar ze haar boeken opstapelde en de kleine stoel waarin ze elke avond zat om brieven te schrijven aan haar broer. Brieven waarvan Tessa wist dat ze ze nooit kon versturen, brieven die ze onder haar matras verstopte om ervoor te zorgen dat de Donkere Zusters ze niet zouden vinden. Het was haar manier om een dagboek bij te houden, erop te blijven vertrouwen dat ze hoe dan ook op een dag Nate weer zou zien en de brieven aan hem zou kunnen geven.

Ze keek in de spiegel die aan de andere muur hing en streek haar haar glad. De Donkere Zusters, zoals de twee vrouwen schijnbaar echt graag werden genoemd, hadden liever niet dat ze er onverzorgd bij liep, hoewel ze er verder niet om leken te malen hoe Tessa eraan toe was. En dat was maar goed ook, want haar spiegelbeeld ontlokte een grimas aan haar: een beschaduwde gezicht zonder kleur op de wangen of hoop in de holle ogen. Ze droeg de onflatteuze, tuttige jurk die de zusters haar hadden gegeven toen ze was gearriveerd. Haar koffer was helemaal nooit aangekomen, ondanks hun beloften, en dit was nu het enige kledingstuk dat ze bezat. Tessa keek snel weg.

Ze was niet altijd teruggedeinsd voor haar eigen spiegelbeeld. Haar broer Nate, met zijn blonde haar en knappe gezicht, was degene van wie iedereen zei dat hij de schoonheid van haar moeder had geërfd, maar Tessa was altijd best tevreden geweest met haar glanzende bruine haar en standvastige grijze ogen. Jane Eyre had bruin haar gehad, en een heleboel andere heldinnen van haar ook. En het was ook niet zo erg om lang te zijn; langer dan de meeste jongens van haar leeftijd, dat wel, maar tante Harriet had haar voorgehouden dat een lange vrouw er met een goede houding altijd vorstelijk uitzag.

Nu zag Tessa er niet vorstelijk uit. Ze oogde gestrest en ver-

fomfaaid en had veel weg van een bange vogelverschrikker. Ze vroeg zich af of Nate haar wel zou herkennen als hij haar nu zou zien. Bij die gedachte voelde het alsof haar hart verschrompelde. Nate. Hij was degene voor wie ze dit allemaal deed, maar soms miste ze hem zo erg dat haar keel aanvoelde alsof ze gebroken glas had doorgeslikt. Zonder hem was ze helemaal alleen op de wereld. Er was niemand voor haar. Niemand op de hele wereld die er iets om gaf of ze leefde of stierf. Soms dreigde die verschrikkelijke gedachte haar te overmannen en in een bodemloze duisternis te smijten waaruit ze nooit meer zou kunnen terugkeren. Als niemand op de hele wereld om je gaf, bestond je dan eigenlijk wel?

Een klik van het slot onderbrak haar gedachten. De deur ging open en Miranda stond op de drempel. 'U moet nu meekomen,' zei ze. 'Mevrouw Black en mevrouw Dark wachten.'

Tessa keek haar afkerig aan. Ze had geen idee hoe oud Miranda was. Negentien? Vijfentwintig? Haar gladde, ronde gezicht had iets leeftijdsloos. Haar haar had de kleur van slootwater en was strak achter haar oren getrokken. Net zoals de koetsier van de Donkere Zusters had ze ogen die uitpuilden als kikkerogen, waardoor ze altijd verbaasd leek. Tessa vermoedde dat die twee familie van elkaar waren.

Terwijl ze met Miranda – die met lompe, klossende passen liep – de trap afging, legde Tessa haar hand op de mechanische engel om haar hals. Het was een gewoonte, iets wat ze elke keer deed als ze naar de Donkere Zusters moest. Om de een of andere reden stelde de hanger haar gerust. Ze hield hem vast terwijl ze de ene na de andere trap afdaalden. Het Donkere Huis had verschillende verdiepingen, hoewel Tessa tot nu toe alleen de kamer van de Donkere Zusters, de overlopen en trappen en haar eigen kamer had gezien.

Eindelijk kwamen ze in de schemerige kelder aan. Het was er zo vochtig dat de muren klam waren, maar de zusters zaten daar kennelijk niet mee. Hun kantoor was verderop, achter twee

brede dubbele deuren. Er was nog een smalle gang de andere kant op, waar hij in de duisternis verdween; Tessa had geen idee wat daar was, maar de schaduwen waren er zo donker dat ze blij was dat ze er nooit achter was gekomen.

De deuren naar het kantoor van de zusters stonden open. Miranda aarzelde niet en kloste meteen naar binnen, en Tessa volgde met grote tegenzin. Ze haatte deze kamer meer dan welke plek op aarde ook.

Om te beginnen was het hier binnen altijd zo warm en vochtig als een moeras, zelfs wanneer het buiten grijs en regenachtig was. Het leek wel alsof er vocht uit de muren sijpelde, en op de bekleding van de stoelen en banken stond schimmel. Het rook er ook raar, zoals de oevers van de rivier de Hudson op een warme dag: naar water en afval en slijk.

De zusters zaten zoals altijd achter hun enorme bureau. Ze droegen hun gebruikelijke kleurrijke uitdossingen, mevrouw Black een zalmroze jurk en mevrouw Dark een pauwblauwe. Boven het felgekleurde satijn leken hun gezichten net leeggelopen grijze ballonnen. Ze droegen ondanks de warmte in de kamer allebei handschoenen.

‘Je kunt gaan, Miranda,’ zei mevrouw Black terwijl ze met een mollige vinger in een witte handschoen aan de zware messing globe op het bureau draaide. Tessa had vele keren geprobeerd die wereldbol beter te bekijken – ze had telkens het idee dat er iets aan de indeling van de continenten niet helemaal klopte, vooral het gedeelte midden in Europa – maar de zusters hielden haar er altijd bij uit de buurt. ‘En doe de deur achter je dicht.’

Uitdrukkingsloos deed Miranda wat haar gezegd werd. Tessa probeerde niet te grimassen toen de deur achter haar dichtging en de weinige frisse lucht buitensloot die nog in de benauwde kamer kon binnenkomen.

Mevrouw Dark hield haar hoofd schuin. ‘Kom hier, Theresa.’ Van de twee vrouwen was zij de vriendelijkste. Zij probeerde

Tessa vaker te vleien en over te halen dan haar zus, die haar liever overtuigde met klappen en gesiste dreigementen. 'En pak dit aan.' Ze stak iets uit: een versleten roze strik met linten, misschien een oud haarlint van een meisje.

Tessa was het inmiddels gewend dat de Donkere Zusters haar dingen gaven. Dingen die ooit van mensen waren geweest: daspelden en horloges, rouwsieraden en kinderspeelgoed. Eén keer waren het laarsveters geweest, en één keer een oorbel met bloed eraan.

'Pak aan,' zei mevrouw Dark met een ongeduldige klank in haar stem, 'en verander.'

Tessa pakte de strik aan. Hij lag licht als een mottenvleugel op haar hand. De Donkere Zusters staarden haar onbewogen aan en ze moest denken aan boeken die ze had gelezen, romans waarin personages voor het gerecht stonden, trillend in het beklaagdenbankje van de Old Bailey, biddend dat ze onschuldig zouden worden bevonden. Ze had in deze kamer vaak zelf ook het gevoel dat ze voor het gerecht stond, zonder te weten van welke misdaad ze werd beschuldigd. Ze draaide de strik om en om in haar hand, terugdenkend aan de eerste keer dat de Donkere Zusters haar een voorwerp hadden gegeven: een dameshandschoen met paarlemoeren knopen op de manchet. Ze hadden haar toegeschreeuwd dat ze moest veranderen, haar geslagen en door elkaar geschud, terwijl zij almaar wanhopiger had geroepen dat ze geen idee had waar de vrouwen het over hadden of wat ze van haar wilden.

Ze had niet gehuild, al had het niet veel gescheeld. Tessa haatte huilen, vooral in het bijzijn van mensen die ze niet vertrouwde. En van de twee mensen op de hele wereld die ze vertrouwde, was er een dood en de ander gevangengenomen. Dat hadden ze haar verteld, de Donkere Zusters, dat ze Nate hadden, en als Tessa niet deed wat ze wilden, zou hij sterven. Als bewijs hadden ze haar Nates ring laten zien, die van hun vader was geweest; er had bloed op gezeten. Ze hadden haar

de ring niet laten vasthouden of aanraken, hadden hem weggegrist toen ze ernaar reikte, maar Tessa had hem herkend. Hij was van Nate.

Daarna had ze alles gedaan wat de zusters vroegen. Ze had de drankjes gedronken die ze haar gaven, de urenlange, folterende oefeningen gedaan, zichzelf gedwongen te denken op de manier die de zusters verlangden. Ze hadden gezegd dat Tessa zich moest inbeelden dat ze van klei was, dat ze werd gevormd op de draaischijf van een pottenbakker, dat haar gedaante vormeloos en veranderlijk was. Tessa moest zich heel sterk concentreren op de voorwerpen die ze haar gaven, zich voorstellen dat het levende wezens waren, en dan de geest die de voorwerpen bezielde naar boven halen.

Het had weken geduurd, en de eerste keer dat Tessa was veranderd, was dat zo verblindend pijnlijk geweest dat ze had overgegeven en was flauwgefallen. Toen ze bijkwam, lag ze op een beschimmelde bank in de kamer van de Donkere Zusters terwijl iemand haar gezicht bette met een vochtige doek. Mevrouw Black zat over haar heen gebogen, met haar adem zo zuur als azijn en haar fonkelende ogen. 'Je hebt het vandaag goed gedaan, Theresa,' had ze gezegd. 'Heel goed.'

Die avond toen Tessa naar haar kamer was teruggekeerd, hadden er geschenken voor haar gelegen: twee nieuwe boeken op haar nachtkastje. Op de een of andere manier hadden de Donkere Zusters in de gaten dat Tessa dol was op lezen en boeken. Er lag een exemplaar van *Grote verwachtingen* en van – hoe ironisch – *Onder moeders vleugels*. Tessa had de boeken tegen zich aan gedrukt en was pas toen, alleen in haar kamer, in huielen uitgebarsten.

Sindsdien was het gemakkelijker geworden, dat veranderen. Tessa begreep nog altijd niet wat er binnen in haar gebeurde om het mogelijk te maken, maar ze had de stappen die de Donkere Zusters haar hadden bijgebracht uit haar hoofd geleerd, misschien zoals een blinde het aantal passen van het bed naar

de deur van zijn slaapkamer zou onthouden. Ze wist niet wat er om haar heen was op die vreemde, donkere plek waar de twee vrouwen haar dwongen naartoe te gaan, maar ze kende het pad dat erdoorheen liep.

Tessa putte nu uit die herinneringen en verstrakte haar greep op het sleetse stukje roze stof in haar hand. Ze opende haar geest en liet de duisternis neerdalen, liet de verbinding met het haarlint en de geest die erin zat – de spookachtige echo van de persoon van wie het lint ooit was geweest – als een gouden draad door de schaduwen schieten. De kamer waarin ze zich bevond, de drukkende warmte, de zware ademhaling van de Donkere Zusters... alles viel weg terwijl ze de draad volgde, het licht om haar heen feller werd en ze zichzelf erin hulde alsof ze een deken om zich heen sloeg.

Haar huid begon te tintelen en te prikken van duizenden schokjes. Dit was het ergste geweest, in het begin, toen ze er nog van overtuigd was dat ze zou doodgaan. Inmiddels was ze eraan gewend geraakt, en ze onderging stoïcijns de rillingen over haar hele lichaam, van haar hoofdhuid tot haar tenen. De mechanische engel om haar hals leek sneller te tikken, alsof hij het ritme van haar bonzende hart overnam. Het gevoel van druk onder haar huid nam toe. Tessa hijgde en haar ogen schoten open toen het gevoel zich opbouwde tot een crescendo... en verdween.

Het was gebeurd.

Tessa knipperde duizelig met haar ogen. Het eerste moment na een verandering voelde altijd een beetje zoals wanneer je water uit je ogen knipperde na een onderdompeling in een bad. Ze keek naar zichzelf. Haar nieuwe lichaam was klein, bijna broos, en haar jurk hing los om haar heen en plooidde op de vloer om haar voeten. Haar handen, die ze voor haar buik had verstrengeld, waren bleek en smal, met ruwe vingertoppen en afgekloven nagels. Onbekende, vreemde handen.

‘Hoe heet je?’ vroeg mevrouw Black. Ze was opgestaan en

keek naar Tessa met gloeiende, bleke ogen. Ze leek bijna hongerig.

Tessa hoefde niet te antwoorden. Het meisje wier huid ze droeg, antwoordde voor haar, sprekend via haar zoals men beweerde dat geesten via mediums spraken. Maar Tessa dacht er liever niet op die manier aan; de verandering was zoveel intiemer, zoveel angstaanjagender dan dat. 'Emma,' zei de stem die uit Tessa kwam. 'Emma Bayliss, mevrouw.'

'En wie ben jij, Emma Bayliss?'

Toen de stem antwoordde, tuimelden de woorden uit Tessa's mond en brachten sterke beelden met zich mee. Emma was geboren in Cheapside, in een gezin met zes kinderen. Haar vader was dood en haar moeder verkocht muntwater vanaf een kar in de East End. Emma had toen ze nog heel klein was leren naaien om extra geld te verdienen. Nachtenlang zat ze aan het keukentafeltje te naaien bij het licht van een talgkaars. Soms, als de kaars opbrandde en er geen geld was voor een nieuwe, ging ze naar buiten en werkte verder onder het licht van een gaslantarn op straat...

'Was je daarom ook buiten op de avond dat je overleed, Emma Bayliss?' vroeg mevrouw Dark. Ze glimlachte flauwtjes en likte met haar tong langs haar onderlip, alsof ze al voorzag wat het antwoord zou zijn.

Tessa zag smalle, donkere straten gehuld in dichte mist, een zilveren naald die op en neer ging onder geel gaslicht. Een voetstap, gedempt door de mist. Handen die vanuit de schaduwen kwamen en haar schouders beetpakten, handen die haar gillend het donker in sleurden. Naald en draad vielen uit haar handen, de linten kwamen los uit haar haar terwijl ze zich verzette. Een harde stem die iets kwaads schreeuwde. En toen het zilveren lemmet van een mes dat fonkelde in het donker, in haar huid sneed, bloed liet opwellen. Pijn als vuur en doodsangst zoals ze nog nooit had gekend. Ze trapte naar de man die haar vasthield en wist de dolk uit zijn hand te schoppen. Ze

griste het mes mee en ging ervandoor, struikelend en verzwakt doordat ze bloed verloor, zoveel bloed verloor. In een steegje zakte ze in elkaar, terwijl ze achter zich een sissende kreet hoorde. Ze wist dat iets haar volgde en hoopte te sterven voordat het bij haar kwam...

De verandering verbrijzelde als glas. Met een kreet viel Tessa op haar knieën, en het gescheurde haarlint dwarrelde uit haar hand. Het was weer haar eigen hand; Emma was weg, als een afgestroopte huid. Tessa was weer alleen in haar eigen hoofd.

De stem van mevrouw Black kwam van heel ver weg. 'Theresa? Waar is Emma?'

'Ze is dood,' fluisterde Tessa. 'Ze is gestorven in een steeg... doodgebloed.'

'Mooi.' Mevrouw Dark zuchtte, een tevreden geluid. 'Goed gedaan, Theresa. Dat was heel goed.'

Tessa zei niets. Op de voorkant van haar jurk zaten bloedvlekken, maar ze had geen pijn. Ze wist dat het niet haar bloed was, want dit was niet de eerste keer dat dit was gebeurd. Ze deed haar ogen dicht, tollend in de duisternis maar vastbesloten niet flauw te vallen.

'We hadden haar dit eerder moeten laten doen,' zei mevrouw Black. 'De kwestie van dat meisje van Bayliss zat me al een poosje dwars.'

Mevrouw Darks antwoord was kortaf. 'Ik wist niet zeker of ze eraan toe was. Je weet nog wel wat er bij dat mens van Adams gebeurde.' Tessa wist meteen over wie ze het hadden.

Weken geleden was ze veranderd in een vrouw die was overleden na een pistoolschot in het hart; het bloed had over haar jurk gegutst en ze was meteen weer terugveranderd, hysterisch gillend van angst totdat de zusters haar hadden laten zien dat ze ongedeerd was.

'Ze is sindsdien enorm vooruitgegaan, vind je ook niet, zus?' vroeg mevrouw Black. 'Als je nagaat waar we in het begin mee moesten werken... Ze wist niet eens wat ze was.'

‘Inderdaad, ze was zeer beslist ongevormde klei,’ beaamde mevrouw Dark. ‘We hebben hier echt een wonder verricht. Het kan niet anders of de magister zal opgetogen zijn.’

Mevrouw Black slaakte een kreetje. ‘Bedoel je... Denk je dat het tijd is?’

‘O, absoluut, lieve zuster. Ze is er klaar voor. Het wordt tijd dat onze Theresa kennismaakt met haar meester.’ Mevrouw Dark leek zich te verkneukelen, en haar stem klonk zo onplezierig dat het dwars door Tessa’s verblindende duizeligheid heen drong. Waar hadden ze het over? Wie was de magister? Ze keek door haar wimpers toe terwijl mevrouw Dark een ruk aan het zijden schellenkoord gaf om Miranda te roepen, zodat die Tessa kon terugbrengen naar haar kamer. Het leek erop dat de les van vandaag afgelopen was.

‘Misschien morgen,’ zei mevrouw Black, ‘of zelfs vanavond. Als we de magister vertellen dat ze er klaar voor is, wil hij vast zo snel mogelijk komen.’

Mevrouw Dark stapte grinnikend achter het bureau vandaan. ‘Ik snap dat je graag betaald wilt worden voor al ons werk, lieve zuster. Maar Theresa moet meer dan alleen maar klaar zijn. Ze moet ook... presentabel zijn, vind je ook niet?’

Mevrouw Black volgde haar zus en mompelde iets, maar dat werd overstemd toen de deur openging en Miranda verscheen. Ze had dezelfde matte gezichtsuitdrukking als altijd. De aanblik van Tessa, die ineengedoken en bebloed op de vloer lag, leek geen verbazing bij haar te wekken. Maar, dacht Tessa, ze had waarschijnlijk wel ergere dingen gezien in deze kamer.

‘Breng het meisje terug naar haar kamer, Miranda.’ De gretigheid was uit mevrouw Blacks stem verdwenen en ze was weer bruusk als altijd. ‘Haal de spullen – je weet wel, die we je hebben laten zien – en zorg dat ze aangekleed is en klaarstaat.’

‘De spullen... die u me hebt laten zien?’ Miranda klonk alsof ze er niets van begreep.

Mevrouw Dark en mevrouw Black wisselden een walgende

blik en stapten naar Miranda toe, waarbij ze Tessa's uitzicht op het meisje versperden. Tessa hoorde de twee tegen het meisje fluisteren, maar ving alleen een paar flarden op: 'jurken' en 'kleedkamer' en 'doe wat je kunt om haar er leuk uit te laten zien'. Op het laatst hoorde Tessa de nogal wrede opmerking: 'Ik weet niet of Miranda wel slim genoeg is om dat soort vage instructies op te volgen, zuster.'

Zorgen dat ze er leuk uitzag? Wat kon hun het schelen of ze er leuk uitzag of niet, terwijl ze haar konden dwingen eruit te zien hoe zij maar wilden? Wat maakte het uit wat haar ware uiterlijk was? En waarom zou de magister daar iets om geven? Toch bleek heel duidelijk uit het gedrag van de zusters dat zij dat geloofden.

Mevrouw Black beende de kamer uit, met haar zus zoals altijd achter haar aan. Bij de deur bleef mevrouw Dark nog even staan en keek om naar Tessa. 'Denk eraan, Theresa,' zei ze. 'Dit is de dag – de avond – waar al onze voorbereidingen voor dienden.' Ze pakte met benige handen haar rokken bij elkaar. 'Stel ons niet teleur.'

Ze liet de deur achter zich dichtslaan. Tessa kromp ineen bij de knal, maar Miranda leek zoals gewoonlijk volkomen onaangetaan. In alle tijd dat ze nu in het Donkere Huis woonde, had Tessa het andere meisje nooit zien schrikken, verbaasd zien kijken of een andere emotie bij haar gezien.

'Kom,' zei Miranda. 'We moeten naar boven.'

Tessa kwam langzaam overeind. Haar hoofd tolde. Haar leven in het Donkere Huis was verschrikkelijk, maar ze was er wel – besepte ze nu – bijna aan gewend geraakt. Ze had elke dag geweten wat ze kon verwachten. Ze wist dat de Donkere Zusters haar ergens op voorbereidden, maar niet wat dat was. Ze had geloofd – en misschien was dat wel naïef – dat ze haar niet zouden vermoorden. Waarom zouden ze al die moeite verspillen aan haar training als ze toch alleen maar zou sterven?

Maar het leedvermaak in mevrouw Darks stem zette haar

aan het denken. Er was iets veranderd. Ze hadden bereikt wat ze wilden. Ze zouden 'betaald' worden. Maar door wie?

'Kom,' herhaalde Miranda. 'We moeten u klaarmaken voor de magister.'

'Miranda,' zei Tessa zachtjes, zoals ze tegen een angstige kat zou praten. Miranda had nooit eerder een vraag van Tessa beantwoord, maar het was toch een poging waard. 'Wie is de magister?'

Het bleef een hele poos stil. Miranda staarde recht voor zich uit en haar papperige gezicht bleef onbewogen. Toen zei ze tot Tessa's verbazing: 'De magister is een heel belangrijk man. Het is een grote eer voor u dat u met hem gaat trouwen.'

'Trouwen?' herhaalde Tessa. De schok was zo groot dat alles in de kamer zich plotseling scherper aftekende: Miranda, het vloerkleed met bloedspatten, de zware messing globe op het bureau, die nog schuin stond in de positie waarin mevrouw Black hem had gezet. 'Ik? Maar... wie is hij?'

'Hij is een heel belangrijk man,' herhaalde Miranda. 'Het zal een grote eer zijn.' Ze stapte naar Tessa toe. 'U moet nu meekomen.'

'Nee.' Tessa deinsde weg van het andere meisje tot haar onderrug pijnlijk hard in contact kwam met het bureau. Ze keek wanhopig om zich heen. Ze kon wel proberen te vluchten, maar ze zou nooit langs Miranda naar de deur komen en deze kamer had geen ramen of deuren naar andere vertrekken. Als ze zich achter het bureau verstopte, zou Miranda haar er gewoon achter vandaan trekken en naar haar kamer meesleuren. 'Miranda, alsjeblieft.'

'U moet nu meekomen,' herhaalde Miranda; ze was bijna bij Tessa. Tessa zag haar spiegelbeeld in de zwarte pupillen van het andere meisje en rook de licht bittere, bijna verkoolde geur die van Miranda's kleding en huid walmde. 'U moet...'

Met een kracht waarvan ze niet wist dat ze die bezat, greep Tessa de voet van de messing globe op het bureau, tilde hem

op en zwaaide hem uit alle macht naar Miranda's hoofd. Het ding raakte haar met een misselijkmakende klap. Miranda tolde achteruit... en rechtte haar rug weer.

Tessa gilte en liet met grote ogen de globe vallen. De hele linkerkant van Miranda's gezicht was ingedeukt, als een papieren masker dat aan één kant is platgeslagen. Haar jukbeen was plat, haar lip tegen haar tanden geplet. Maar er was geen bloed te zien, helemaal niets.

'U moet nu meekomen,' herhaalde Miranda op dezelfde vlakke toon als altijd.

Tessa keek haar met open mond aan.

'U moet meekomen... u m-moet u-u-u-uuuuu...' Miranda's stem sloeg stotterend over en ging vervolgens over in gebazel. Ze deed een stap naar Tessa toe, maar duikelde ineens met een ruk opzij, schokkend en struikelend. Tessa deinsde achteruit toen het gewonde meisje begon te draaien, almaar sneller. Miranda tolde dronken door de kamer, nog steeds bazelend, en botste tegen de andere muur. Dat leek haar te verdoven. Ze viel op de grond en bleef stil liggen.

Tessa rende naar de deur en schoot de gang in, en ze bleef alleen nog even staan om achterom te kijken. Het leek in dat heel korte moment alsof er een kringeltje zwarte rook van Miranda's slappe lichaam opsteeg, maar er was geen tijd om ernaar te staren. Tessa liet de deur achter zich openstaan en rende de gang in.

Ze holde naar de trap en beklom die, waarbij ze bijna over haar rokken struikelde en haar knie pijnlijk stootte tegen een van de treden. Met een kreet klauterde ze verder naar de eerste overloop, waar ze de gang in rende. Hij strekte zich voor haar uit, lang en gebogen, verdwijnend in schaduwen. Terwijl ze erdoor rende, zag ze dat er vele deuren op uitkwamen. Ze bleef staan en probeerde er een, maar hij zat op slot, en de volgende ook, en die daarna.

Een andere trap aan het eind van de gang ging naar beneden.

Tessa rende hem af en zag dat ze in een hal was aangekomen. Hij zag eruit alsof hij ooit heel mooi was geweest: de vloer bestond uit gebarsten en gevlekt marmer en voor de hoge vensters aan weerskanten hingen gordijnen. Er kwam een klein beetje licht door het kantwerk, waardoor ze een enorme voordeur zag. Tessa's hart maakte een sprongetje. Ze dook op de deurklink af, greep hem vast en rukte de deur open.

Buiten was een smalle keienstraat met langs beide kanten rijtjeshuizen. De geur van de stad raakte Tessa als een moker; het was zo lang geleden dat ze buitenlucht had ingeademd. Het was bijna donker en de hemel verkleurde naar donkerblauw met hier en daar wat mistflarden. In de verte hoorde ze stemmen, het geroep van spelende kinderen, het geklepper van paardenhoeven. Maar deze straat was zo te zien verlaten, op één man na, die verderop tegen een gaslantaarn leunde en in het licht ervan een krant stond te lezen.

Tessa rende het trapje af, naar de vreemde toe, en greep hem bij zijn mouw. 'Alstublieft, meneer... kunt u me helpen?'

Hij keek opzij en ze zag zijn gezicht.

Tessa onderdrukte een gil. Zijn gezicht was nog net zo wit en wasachtig als de eerste keer dat ze hem had gezien, in de haven van Southampton. Zijn uitpuilende ogen deden haar nog steeds aan die van Miranda denken en zijn tanden glansden als metaal toen hij grijnsde.

Het was de koetsier van de Donkere Zusters.

Tessa wilde zich omdraaien en wegrennen, maar het was al te laat.